

Júlia

Nina Singh

Varázslat Manhattanben

Sara Craven

Művészi szabadság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nilay Nina Singh, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 761. eredeti címe: *Captivated by the Millionaire* (Harlequin, Mills & Boon Romance)

• Magyarra fordította: Scheer Katalin

© Sara Craven, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 762. eredeti címe: *The Virgin's Wedding Night* (Harlequin, Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• Magyarra fordította: Sárvári Noémi

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 761. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-563-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nina Singh

Varázslat Manhattanben

ELŐHANG

Mindig mindent előre megtervezett. Felkészült, számba vette az összes eshetőséget, hogy ne érje meglepetés. Ez a helyzet azonban teljesen váratlanul érte.

Jordan Paydan a penthouse hatalmas panorámaablaka előtt állt, kezében a dokumentummal, amelyet az imént adott át neki a futár. Még mindig nem tudta felfogni, mi történt.

Pedig az iratban foglaltak egyértelműek voltak, egy sereg jogász dolgozott azon, hogy a legkisebb részletbe se lehessen belekötni.

A sok szöveg végső soron egyet jelentett: mostantól teljesen más lesz az élete.

Felfoghatatlan volt számára, hogy a mostohaanyja még csak meg sem próbált küzdeni. Egyszerűen csak megvárta, hogy a kívánt összeg megérkezzen a számlájára.

Mostohaanya. Jordan megvetően elhúzta a száját. A nő alig volt idősebb nála – ő maga harmincegy éves volt –, ennek ellenére a legkevésbé sem viselkedett felelősségteljes felnőttként. Jordan alig ismerte őt, csak annyit látott, hogy feltűnően hamar összeszedte magát a férje halála után.

Dühösen megrázta a fejét, majd ledobta az iratokat az íróasztalára.

Meg kell próbálnia a megfelelő mederbe terelni az életét.

Csak épp azt nem tudta, mi legyen az első lépés.

1. FEJEZET

Hat hónappal később

Jess hátrébb lépett, hogy szemügyre vegye a képét.

A fal messzeségbe nyúló tájjá változott. A távolban hegyek magasodtak, az előtérben nyújtózkodó fák titokzatos erdővé sűrűsödtek. A festmény fókuszában impozáns vár állt égre törő tornyokkal, színpompás lobogókkal. Fölötte madarak repkedtek, az oldalában barátságos sárkány heverészett, az erődítmény őrzője. Lovagok keltek útra pompás paripáikon. Ragyogott a nap, kövér báránnyelűk úsztak az égen.

Még egy kicsit mélyíteni kell a színeken, aztán...

Annyira elmerült a saját munkája szemlélésében, hogy fel sem tűnt neki: valaki belépett a házba, és elindult felfelé a lépcsőn. Csak akkor vette észre az ajtókeretben álló idegent, amikor a palettája után nyúlt, hogy ecsetjét újra a festékbe mártsa.

Rémületében felsikoltott, és elhajította az egyetlen tárgyat, ami a keze ügyében volt – az ecsetjét. A szokatlan fegyver mellkason találta a betolakodót.

– Mi az ördögöt művel? – harsant fel a férfiasan zengő bariton.

Jess szeme elkerekedett. Hirtelen rádöbbsent, hogy a semmiből felbukkanó alak, akinek hófehér, méregdrága, méretre készült selyemingén vérvörös foltot ejtett a megdöntöttségével, nem betolakodó, hanem a ház új tulajdonosa. Valamit tennie kell!

Felkapott egy nedves rongyot a földről, és odarohant a férfihez.

– Szörnyen sajnálom! Rettenetesen megijesztett.

Mielőtt a férfi bármit is mondhatott volna, Jess dörgölni kezdte a foltot a mellkasán, amivel csak annyit ért el, hogy a pirosság még nagyobb teret hódított magának.

– Semmi szükség erre! – ellenkezett a férfi.

– Meg tudom oldani – jelentette ki a lány. – Nagy gyakorlatom van a festékfoltok eltávolításában.

Az már más kérdés, hogy hófehér selyeminggel még sosem volt dolga. Vajon mennyibe kerülhet egy ilyen ruhadarab?

– Hagyja abba! – mondta a férfi egy árnyalatnyival hangosabban, és megragadta a lány csuklóját.

Jess nagyon nyelt.

– Sajnálom, hogy tönkretettem az ingét. Iszonyúan megijedtem. Mi az ördögöt keres itt?

– Hogy én mit keresek itt? – vont fel a szemöldökét a férfi. – Ezt inkább én kérdezhetném magától, elvégre ez itt az én házam.

Miközben Jess megfelelő válasz után kutatott a fejében, szeme végigsiklott a férfin. Rövid, sötétszőke haj, gondosan ápoltság, pár napos szakáll, szürkészöld szempár.

Össze kell szednie magát!

– Nem számítottam magára. Marie azt mondta, csak holnap érkezik. Tudja, ő az ingatlaniroda vezetője... Jó barátságban vagyunk, és időnként kapok tőle megbízásokat.

Jess szava elakadt. Eszébe jutott, hogy talán jobb lenne, ha Marie-t kihagyná a dologból.

– Csak azt akarom mondani, hogy mindjárt készen vagyok – mutatott a képre. – Már csak...

A férfi egy pillantásra sem méltatta Jess alkotását.

– Nem értem, mit keres még itt – vágott a lány szavába. – Azt pedig végképp nem értem, mi a fenét csinál egyáltalán.

– Falfestményt készítek. Ez itt egy várkastély...

– De mégis minek?

– Tessék?

– Világosan megmondtam az ingatlanközvetítőnek, hogy semmi másra nincs szükségem, csak egy tisztasági festésre. Arra nézve is pontos instrukciókat adtam, hogy milyen színűek legyenek a

falak.

– Krémfehérek, tudom. Az egész házban.

Jess fel nem foghatta, hogy akarhat valaki ilyen unalmas otthont magának.

– Pontosan – bólintott a férfi. – Ezért is érthetetlen számomra, hogy került a képbe egy mesebeli várkastély vagy bármiféle falfestmény.

– Teljesen igaza van. De amikor megtudtam, hogy ez a szoba egy gyereké lesz, arra gondoltam, hogy akár kisfiúról, akár kislányról van szó, biztosan örülne egy ilyen...

A férfi egyetlen határozott kézmozdulattal félresöpörte a lány szavait.

– Nem érdekel, mit gondolt. Önkényesen szembeszegült az utasításaimmal, ráadásul felborította az időbeosztásomat.

Jess a könnyeivel küzdött. Hogy lehetett ekkora idióta? A férfinak igaza van.

– Sajnálom. Néhány perc, míg összeszedem a holmimat, és már itt sem vagyok.

A férfi tekintete még inkább elsötétült.

– A kislány, aki itt fog lakni, percekben belül megérkezik a felfújható, pónis matracával, de hála önnek, az első éjszakáját az új házban nem töltheti a saját szobájában.

Jessnek el kellett ismernie, hogy a férfinak megint igaza van. A festéknek előbb meg kell száradnia. Hiába van az ingatlanban számos másik szoba, ez nem jelent vigaszt egy kicsi lánynak.

– Ha megengedi, gyorsan felteszek még néhány ecsetvonást, hogy befejezzem a képet, aztán nem zavarok tovább.

– Jobban szeretném, ha most azonnal távozna.

Jess összepréselte az ajkát. Nem fogja elsírni magát egy idegen férfi előtt! Lehet, hogy hibázott, de jó szándék vezérelte. Örömet akart szerezni egy kisgyereknek, és lám, mi lett belőle? Csak magára vethet. Besöpörte a festőszerszámait a táskájába, és kiviharzott a szobából.

Jordan figyelte, ahogy a fiatal nő lesiet a lépcsőn, és elhagyja a házat. Nem csodálkozott volna, ha becsapja maga mögött az ajtót, de meglepetésére a lány szinte hangtalanul távozott.

Rémesen viselkedett vele, de szörnyű nap állt mögötte. Minden vágya az volt, hogy gyorsan körülnézzen a házban, és aztán vegyen egy forró zuhanyt. Erre itt talál egy vadidegent, aki ki tudja, miben mesterkedik, ráadásul éppen Sonya szobájában!

Megrázta a fejét, majd visszament a folyosóra, ahol a táskáját hagyta.

Négy órán át vezetett zuhogó esőben, közben lezavart egy tárgyalást az egyik legfontosabb befektetőjével kihangosítón.

Hogyne lennék dühös, ha ezek után egy idegent találok a házamban?

Valakit, aki önkényesen átírta a terveit, csak mert neki úgy jobban tetszett. Mindennek a tetejébe még az ingét is tönkretette! És ezek után még azt várta volna, hogy legyen boldog a mázsolmányától?

Elindult a fürdőszoba felé, majd néhány lépés után megtorpant. Volt valami a fiatal nő viselkedésében, ami megérintette. Hirtelen furdalni kezdte a lelkiismeret. Lehet, hogy bocsánatot kellene kérnie tőle? Biztosan meg tudja szerezni a telefonszámát.

Hirtelen ötlettől vezérelve visszament a szobába, és alaposabban szemügyre vette a festményt.

Ó! Ez aztán a mestermű! Akárki is ez a nő, virtuózan bánik az ecsettel és a színekkel, és fantasztikus érzéke van az apró részletekhez. Akárhová nézett, mindenütt talált valami felfedeznivalót. Tökéletesnek találta a képet, nem is értette, miért mondta a lány, hogy még nincs befejezve.

Ennek fényében még durvábbnak és igazságtalanabbnak tűnt a saját viselkedése. Az ismeretlen nő igazi művész volt, aki rengeteg energiát és tudást fektetett ebbe a munkába. Vajon miért?

Mindenképpen elnézést kell kérnie tőle.

Most már a festékszagot sem érezte elviselhetetlennek. Sőt, némi ibolyaillat is terjengett a szobában, amit kifejezetten kellemesnek talált. A festőnő illata. Már akkor megcsapta az orrát, amikor először belépett a szobába, és akkor is érezte, amikor a lány elviharzott mellette.

Látta, hogy a könnyeivel küzdött, remegett a szája széle, mégis durván bánt vele.

Hogy lehettem ilyen érzéketlen tuskó?

Jordan elkeseredetten felhorkant. Ha még egy vadidegennel sem képes normálisan viselkedni,

aki semmi rosszat nem tett, hogy fog tudni felnevelni egy ártatlan kislányt? Mégis hogy tud majd boldog gyerekkort biztosítani Sonya számára?

Akárhogy is, meg kell próbálnia. Mindent meg kell tennie, hogy sikerüljön.

– Vedd magadhoz, Jordan! – Még mindig a fülében csengett az apja hangja. – Az anyja lemondott róla. Tudom, hogy túl sokat kérek tőled...

Még hogy túl sokat! Lehetetlent kért tőle. Fogalma sincs, hogyan kell gondoskodni egy kisgyerekről. Hiányoznak az ehhez szükséges képességei. Annyit hibázott már életében!

Nagyon remélte, hogy a Martha's Vineyardra költözés nem bizonyul majd hibás lépésnek. A sziget szó szerint maga volt a nyugalom szigete, nem túl távol a nagyvárostól. Tökéletes hely a feltöltődésre, anélkül hogy az ember úgy érezné, elvágta magát a civilizációtól.

A sziget lakói nyilván jól ismerik egymást, mindenki ugyanoda jár vásárolni, ügyeket intézni. Vagyis elég valószínű, hogy előbb-utóbb össze fog futni a festőnővel. Ráér majd akkor elnézést kérni tőle a viselkedéséért.

Zuhanyozás közben arra jutott, hogy a leghatásosabb bocsánatkérés az lenne, ha kifejezné őszinte elismerését az alkotása iránt. Mellesleg azt is elmondhatná neki, hogy borzalmas napja volt, és a lány váratlan felbukkanása a házában csak az utolsó csepp volt a pohárban.

Máris jobban érezte magát. Jó volt arra gondolni, hogy bocsánatot kér a gorombaságáért.

És jó volt arra is gondolni, hogy viszontláthatja a művésznőt.

Elise hangja rángatta ki ebből a zavarba ejtő gondolatmenetből.

Magára kapott egy pólót meg egy melegítőalsót, és lesietett a lépcsőn.

– Milyen volt az útjuk? – kérdezte a dadust, aki éppen kiségtette a kislányt az autóból.

– Minden rendben volt.

– Szia, Napsugaram! – guggolt le Jordan, hogy átölelje a kistestvérét.

Sonya mosolyogva viszonzta az ölelését, de nem szólt semmit. Jordant még mindig fájdalmasan érintette, milyen kevés szót használ a húga. Ahogy romlott a hallása, egyre kevesebb örömét lelta a beszédben. Az orvosok szerint ez teljesen normális reakció, mégis nagyon nehéz volt elfogadni.

Jordan elengedte kislányt, hogy jelbeszéddel adja a tudtára, mennyire örül, hogy látja.

Ez a fajta kommunikáció még mindkettejük számára újdonság volt, de a hatéves Sonya sokkal gyorsabban haladt az elsajátításában, mint a bátyja. Teljesen természetes volt számára a jelnyelv használata, és napról napra ügyesebben fejezte ki magát a segítségével.

– Fáradtnak tűnik – emelkedett fel a férfi.

– Fáradt és éhes – bólintott Elisa. – Hosszú utunk volt. A kompozást nagyon élvezte, és bár volt nálunk egy kis elemózsia, azért ráfér egy kiadós vacsora.

– Idefelé láttam, hogy van egy pizzéria a közelben. Rendelek tőlük valamit, aztán irány az ágy.

Elég hangosan beszélt ahhoz, hogy Sonya is megértse. A kislány bólintott. A szeme fáradtnak tűnt, de még mindig tele volt kíváncsisággal.

– Nagyon izgatott az új szobája miatt – jegyezte meg Elise.

– Akkor gyere, megmutatom neked – fogta meg a húga kezét Jordan. – Van egy meglepetésem a számodra!

Nem tervezte, nem is akarta, mégis így alakult. Remélhetőleg tetszeni fog Sonyának.

A kislány felviharzott a lépcsőn, és tágra nyílt szemmel bámulta a falfestményt. Elise előkapta a telefonját, hogy néhány fotót készítsen.

– Ez csodálatos! Fantasztikus ötlet volt felfogadni valakit erre a munkára! – lelkesedett az asszony.

Ha tudná! – húzta el a száját Jordan.

Lelki szemei előtt ismét megjelent a festőnő alakja. Sötét haja, festékfoltos farmeroverallja, sírás ellen küzdő, remegő ajka...

– Köszönöm! – rohant oda hozzá a kishúga.

Jordan letérdelt hozzá, hogy átölelje.

Hatalmas bocsánatkéréssel tartozik az ismeretlen művésznőnek.

A kislány nem reagált a köszönésére. Nem akart róla tudomást venni, vagy annyira elmerült a játékban, hogy észre sem vette a hozzá lépő felnőttet. Jess még sosem látta őt a Szőlőfűrt Gyerekluban, de sehol másutt sem a szigeten.

A közösségi házban működő klub a szigeten élő gyerekek közkedvelt találkozóhelye volt. Tartottak itt úszótanfolyamokat az épület mögötti medencében, különféle kézműves- és sportszakköröket, Jess pedig már három éve vezette a művészeti foglalkozásokat.

Lehet, hogy éppen most íratja be a kislányt az édesanyja? Jess az iroda csukott ajtaja felé pillantott.

Amikor közelebb lépett, a kislány ijedten összerezgett. Nem arról volt szó, hogy nem akart tudomást venni Jessről, hanem hogy nem hallotta a közeledését.

Jess leguggolt hozzá, és jeleléssel köszönt neki. Az elmúlt évek során találkozott néhány hallássérült gyerekekkel, így aztán megtanult néhány alapvető jelet.

A kislány arca felragyogott, viszonzta a köszöntést.

– Engem Jessnek hívnak.

– Sonya – mutogatta el a nevét a kislány a jelnyelvi ábécé szerint. Aztán hozzátette azt a jelet, ami őt magát jelöli, hogy a későbbiekben ne kelljen újra meg újra betűznie a nevét.

– Szia, Sonya, örülök, hogy megismerhetlek.

A kislány újabb ragyogó mosollyal válaszolt.

Jessnek hirtelen észébe jutott valami. Rámutatott a háta mögött lévő információs táblára.

– Éppen egy színdarabot próbálunk, az a címe, hogy *Kacsamama*. Én vagyok a rendező, még csak most kezdődtek a próbák. Van kedved részt venni benne? Nagyon örülnénk neked.

Sonya láthatóan megértette a kérdést, és elgondolkodott a válaszon. Jess nem siettette. Biztos volt benne, hogy találnak majd megfelelő szerepet Sonya számára. A gyerekek többsége amúgy is olyan kicsi volt még, hogy egy-két mondatnál hosszabb szöveget nem tudott volna megtanulni.

– Szóval, mit gondolsz? – kérdezte jól artikuláltan, hogy a kislány le tudja olvasni a szájáról a szavakat. – Lenne kedved hozzá?

Ebben a pillanatban kinyílt a hátuk mögött az iroda ajtaja.

– Mi az ördög folyik itt?

Jess felemelkedett a kislány mellől, és odafordult.

Ez nem lehet igaz! Már megint az az arrogáns fickó, aki a falfestménye miatt olyan durván ráförmedt, és gyakorlatilag kipenderítette a házból!

És most még dühösebbnek látszott.

Jordan nagyon meglepődött, amikor felismerte a lányt. De amikor meghallotta, hogy éppen azt kérdezi Sonyától, nem akar-e szerepelni egy színdarabban, azonnal felment benne a pumpa. Hogy juthat ilyesmi az eszébe?

Az az öröm, ami a viszontlátás kapcsán az első pillanatban előtört, azonnal elillant.

– Mit keres maga itt? – kérdezte Jess csípőre tett kézzel. Ezúttal nem adja meg magát olyan könnyen!

– Beíratam Sonyát az úszótanfolyamra – felelte a férfi.

Majdnem azt is hozzátette, hogy azért tarja fontosnak, hogy a kislány megtanuljon úszni, mert fél, hogy baleset érheti a ház hatalmas úszómedencéjében vagy a tengerben. De hát mi köze a nőnek mindehhez?

Megrázta a fejét.

– Sonya nem akar színdarabokban szerepelni.

– Ehhez talán neki is lenne néhány szava.

– Nem is értem, hogy jutott eszébe ilyesmit kérdezni tőle. Még csak hatéves!

– Azért jutott eszembe, mert történetesen én vagyok ennek az intézménynek a művészeti vezetője, és az idén a nyári színházi előadásokat is én szervezem.

Nyelt egy nagyot, és kinyújtotta a kezét a férfi felé.

– Jess. Jessalyn Raffi.

– Jordan Paydan – rázta meg a kezét a férfi.
– Én úgy látom, hogy a lánya nagyon is érdeklődik...
– Nem a lányom, hanem a testvérem. Pontosabban a féltestvérem – vágott közbe Jordan. – És nem akar szerepelni.
– Pedig ez remek alkalom lenne arra, hogy megismerkedjen a helybeli gyerekekkel.
Minek? – gondolta a férfi keserűen. Hogy kigúnyolják a fogyatéka miatt? Hogy gonosz csínyeket kövessenek el ellene?
Szó sem lehet róla! Nem fogja hagyni. A húgának már eddig is épp elég nehézséggel kellett szembenéznie.

A hazafelé tartó úton Sonya világosan a tudtára adta, hogy rémesebben viselkedett, mint a szörny a tegnapi esti mesében.

Jordan felsóhajtott. A kislánynak valószínűleg igaza van. Már megint elszúrta a dolgot. Valójában nem is értette, miért. Persze Sonyát akarta megvédeni a rossz élményektől. Nem hagyhatja, hogy bántódás érje a húgát az állapota miatt. Fel nem foghatta, hogy jutott eszébe Jessnek, hogy ilyen könnyelmű ajánlatot tegyen a kislánynak.

Még most is felhorgadt benne a düh, ha erre gondolt. Meg kell védenie a húgát! Bármi áron, bárki ellen.

Pillanatnyilag azonban tehetetlenül figyelte, amint Sonya hevesen gesztikulálva magyarázza Elisának a történeteket, és kénytelen volt elviselni a kislány és az asszony szemrehányó pillantásait.

– Oké, oké, elismerem, hogy igazad van. Már megint elbaltáztam a dolgot Jess-szel.

– Hogy érti, hogy „már megint”? – vont a szemöldökét Elise.

Ó, a fenébe! – harapott a szájába a férfi.

– Khm... Hát, ő készítette a falfestményt Sonya szobájában. Amikor megérkeztem, még dolgozott a képen, én pedig annyira meglepődtem, hogy... kidobtam a házból.

– Hogy mit csinált? – döbönt meg az asszony.

Jordan lesütötte a szemét.

– Hullafáradt voltam, csak arra vágytam, hogy lezuhanyozzak, aztán megmutassam Sonyának és magának a házat. Erre ott találtam egy vadidegen nőt a házamban, amint éppen egy várat fest a falra...

A férfi elhallgatott. Saját maga számára sem volt túl szimpatikus a viselkedése.

– Ma pedig újra nekitámadt szegény nőnek, csak mert felajánlotta Sonyának, hogy szerepeljen egy színdarabban?

Jordan szívesen válaszolt volna, de nem találta a szavakat. Elise végül megkönyörült rajta. Hogy kimentse a férfit szorult helyzetéből, megsimogatta Sonya fejét, és elküldte kezét mosni.

– Utána teázunk – mutogatta még el a kislánynak, aki bólintott, majd felszaladt a lépcsőn a fürdőszobába.

– Nem vall magára ez a viselkedés – nézett az asszony Jordanre. – Tudom, hogy a széltől is óvni akarja Sonyát, de higgye el, a túlféltéssel csak árt magának, sőt a húgának is.

Jordan mély levegőt vett. Elise volt az egyetlen, aki ilyen őszintén mert beszélni vele.

– Azok után, ami történt, igazán megértheti, miért aggódom túl a dolgokat.

– Hosszú hónapok teltek el a baleset óta, Jordan. Az orvosok pedig világosan megmondták, hogy nem ez okozta Sonya halláskárosodását.

– De azt mondták, hogy akár ez is kiválthatta.

– Ez csak egy feltételezés a sok közül. Mindent megtesz ezért a kislányért, Jordan, ne várjon magától lehetetlent. Az egész életét felborította érte.

A férfi megvonta a vállát.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy jól érezze magát.

– Ehhez az is hozzátartozik, hogy úgy nőjön fel, mint egy normális, hétköznapi gyerek.

– De hát nem az!

– Jaj, Jordan! – csóválta a fejét az asszony.

– Dolgoznom kell – jelentette ki a férfi.

Elise bólintott, nem forszírozta tovább a dolgot. Bement a konyhába, hogy előkészítse az uzsonnát Sonya számára. Jordan így is pontosan tudta, mi a véleménye.

Na, szuper! – gondolta a férfi. Egy nap alatt három nőt is sikerült magam ellen hangolnom.

Miután átnézte a levelezését, hátradőlt a székében, és elgondolkodva bámulta a szemközi krémfehér falat.

Bocsánatot kell kérnie, most már kétszeresen is. Hogy tehetné jóvá a minősíthetetlen viselkedését?

Küldhetne neki virágot. A virág mindig jó ötlet. És illik is a sötét hajú, szép művésznőhöz.

De ha már itt tartunk, Sonya és Elise is megérdemel egy-egy csokorral.

Jess már megint késésben volt. Fél óra múlva kezdődik a művészeti foglalkozás, ő pedig még mindig nem ért oda a műterembe. Pedig néhány gyerek mindig korábban érkezik, úgyhogy bele kell húznia.

Vezetés közben újra meg újra felrémlettek előtte az éjszaka álmoképei. Fel nem foghatta, miért álmodott egy ilyen arrogáns, udvariatlan, érzéketlen fickóval, akiben az empátia leghalványabb megnyilvánulását sem sikerült felfedeznie. Valakivel, aki ölni tudna az átható, szürkészöld tekintetével. Aki úgy bukkant fel az ajtónyílásban, mint egy hatalmas, energikus és titokzatos jelenés. Akihez olyan közel került álmában, hogy ujjai a mellkasát érintették, a selyeming alatt duzzadó izmokat, és akinek ajka végül az ő ajkára tapadt...

Segítség!

Jess megrázta a fejét, hogy elhessegesse a kínos, testét-lelkét felkavaró álomfoszlányokat.

Össze kell szednie magát. Nem álmodozhat egy ilyen öntelt, agresszív, udvariatlan fráterről!

De azért nem hagyta nyugodni a dolog. Ki lehet ez a Jordan Paydan, és mit keres itt a szigeten? Nyáron rengeteg turista fordult meg errefelé, köztük jó néhány filmsztár és politikus is, de nagyon kevesen telepedtek le itt véglegesen. Jordannek vajon mi oka volt rá, hogy éppen ezt a helyet válassza otthonának? És miért ő a húga gyámja?

Jess már elég ideje tanított ahhoz, hogy ne lepődjön meg a legkülönfélébb családi viszonyokon. De azért olyannal még nem találkozott eddigi pályafutása során, hogy egy fiatal férfi nevelje a nála jóval kisebb testvérét.

Leparkolt a közösségi ház előtt, és besietett az épületbe.

– Na, végre itt vagy! – fogadta Clara, az intézmény vezetője szélesen mosolyogva.

– Elkéstem? Azt hittem, még van egy kis időm.

– Nem, még nem kezdődik a foglalkozás. De nagyon szeretnénk tudni, ki az a bizonyos titokzatos idegen.

– Tessék?

– Gyere!

Jess nyugtalanul követte főnökét a műterembe. Attól tartott, nem fogja tudni előkészíteni a terepet a gyerekek számára, ha tovább húzzák az időt.

Elállt a lélegzete, amikor belépett a terembe. A festőállvány melletti asztalon hatalmas, színpompás, egzotikus virágokból összeállított csokor pompázott.

– Elképesztően néz ki, nem? – lelkesedett Clara. – Szerinted ki küldte?

Jess levegő után kapkodott. Az nem lehet, hogy a férfi... Miért tenne hirtelen ilyen gesztust?

– Fogalmam sincs – nyögte ki végül.

– Aha – bólintott Clara. Nyilvánvaló volt, hogy egy szavát sem hiszi. – Akkor talán nézd meg, mi áll a kártyán.

Jess letette a ceruzákkal, festékekkel, ecsetekkel teli szatyrárt, és a virágcsokor elé állt. Bódító illat áradt belőle. Liliom, orchidea, orgona, jázmin... Benyúlt a növények közé, kivette a borítékot, majd előhúzta belőle a kártyát, amelyen a következő szöveg állt:

Tisztában vagyok velem, hogy megbocsáthatatlanul viselkedtem, mégis arra kérem, fogadja ezt a csokrot őszinte bocsánatkérésem jeleként.

Jess nem hitt a szemének. A bocsánatkérés meglehetősen formális volt, de az is nagy szó, hogy egyáltalán eszébe jutott. És ez a csokor!

Jordan Paydan megadta a módját. Az a srác, akivel Jess az egyetem alatt együtt járt, sosem tett volna ilyesmit.

Ismerte a virágüzletet, ahonnan a csokor származott, tudta, hogy ez az összeállítás a megrendelő ötlete volt, nem a boltosoké. Nyilvánvaló túlzás volt ilyen drága engesztelőajándékot küldeni. Egy egyszerű csokor is megtette volna. Vajon miről árulkodik mindez? Lehet, hogy a férfi nem is olyan magabiztos, mint amilyennek mutatja magát? Vagy valami más célja van vele?

– Na? Elárulod végre, ki küldte? – kiáltott fel Clara türelmetlenül.

– Sajnos ki kell hogy ábrándítsalak, de szó sincs semmiféle titokzatos hódolóról. Bocsánatkérésképpen küldte valaki.

Clara arcára kiült a csalódottság.

– Ó... De hát mit követtek el ellened?

– Új család költözött a szigetre, és az első találkozásunk, mondjuk úgy, nem sikerült valami jól. Jess ránézett a kártyára.

– Valahogy tudatnom kell vele, hogy elfogadom a bocsánatkérését. Ha jól tudom, tegnap beíratta a hűgát úszótanfolyamra, úgyhogy biztos felírtuk az elérhetőségeit.

– Csak nem Jordanról beszélsz?

– Miért, te ismered?

– De hiszen őt mindenki ismeri a szigeten! Vagy legalábbis már hallottak róla. Az édesanyja itt nőtt fel, sokat járt sportolni a közösségi házba. Aztán New Yorkba költözött, és híres modell lett belőle. De ez egy meglehetősen szomorú történet.

Clara felsóhajtott, tekintete ismét a csokorra révedt.

– Kár, hogy nincs semmi romantika a dologban. De azért gyönyörűek a virágok, kedves gesztus Jordantól.

Jess bólintott, majd intett az ajtón belépő kislánynak, aki elsőként érkezett a foglalkozásra.

Kedves gesztus, valóban, semmi több. Az is lehet, hogy egy barátnő vagy feleség áll a háttérben, aki bocsánatkérésre ösztönözte a férfit.

Meglepő módon ez a gondolat cseppet sem volt ínyére.

Jordan idegesen kifújta a levegőt. Ki kell szellőztetnie a fejét. Vagy talán ennie kellene valamit. Kimenekült a vadonatúj irodájából, amelyet a házban rendezett be magának. Bár a helyiség tágas és elegáns volt, hiányzott neki a kilátás, amely a manhattani iroda ablakából tárult elé. Szerencsére maga rendelkezett az idejével, és csak akkor utazott New Yorkba, ha szükségesnek látta – ám a szigetre költözés mégiscsak felborította az életét.

Sonya jólléte azonban megért neki ennyit, ez nem is kérdés. De most muszáj egy kis szünetet tartania.

Folyton a lány arca lebegett előtte: világosbarna szempár, vállára omló, sötét, selymes fürtök, összehúzó ajkak.

Vajon megkapta már a virágokat? És tetszett neki a csokor?

Jordan már jó néhány nőnek küldött virágot, de még sosem volt ennyire kíváncsi a megajándékozott reakciójára.

Akár azt is el tudta képzelni, hogy a lány fogta a hatalmas csokrot, és nagy ívben kihajította az ablakon. Az mégis valószínűbbnek tűnt, hogy egyszerűen továbbajándékozta a csokrot valakinek. Jordan számára persze egyik variáció sem volt túl kecsegtető.

Bárcsak ne érte volna olyan váratlanul a lány felbukkanása és a Sonyának tett ajánlata! Csak ezen múlt, hogy nem tudott normálisan viselkedni Jess-szel. Az más kérdés, hogy különös, megmagyarázhatatlan érzés fogta el a lány jelenlétében.

Hiába próbálta meggyőzni magát arról, hogy kizárólag a Sonya iránti aggodalom vezérelte,

valójában maga sem értette, miért váltott ki belőle a festőnő ilyen heves érzelmeket.

Jordan arra eszmélt, hogy a közösségi ház előtt áll. Fogalma sem volt róla, hogy errefelé tartott.

Az egyik ablakban felfedezte a lány alakját. Jessalyn Raffi ide-oda járkált a padok között, hogy figyelemmel kísérje a gyerekek munkáját, és segítsen, ha kell. A haját laza kontyba fogta, a köténye és a két keze most is festékfoltos volt, mint az első találkozásukkor. Szabadság, bohém lazaság áradt a lényéből, ami csak még vonzóbbá tette Jordan szemében.

Te jó ég, mi az ördögöt művelek itt?

Már éppen sarkon fordult volna, ám ekkor a pillantása találkozott a lányéval.

Még csak ez hiányzott!

Mit gondolhat róla Jess ezek után? Remélhetőleg nem tartja valami perverz alaknak, aki titokban leselkedik utána!

A következő pillanatban azonban a lány olyan ragyogó mosolyt villantott rá, hogy Jordannek elállt a lélegzete. Soha életében nem látott ilyen szép nőt.

Muszáj tennie valamit. Nem ácsoroghat itt tovább, mint egy rakás szerencsétlenség!

Nagy levegőt vett, majd elindult, egyenesen be a közösségi házba, majd a műterembe.

– Épp erre sétáltam – mondta. A hangja nem csengett túl magabiztosan.

– Örülök – mosolygott a lány, majd a kisasztal felé bökött az állával. – Így legalább van alkalmam megköszönni a fantasztikus virágcsokrot. Igazán nem kellett volna.

– Örülök, hogy tetszik. Ami pedig a bocsánatkérést illeti, nagyon is szükség volt rá.

Jess elgondolkodva rázta a fejét.

– Ami az első találkozásunkat illeti, teljes mértékben igaza volt. Kéretlenül betolakodtam a házába, és döntöttem a gyerekszoba sorsáról, holott semmi jogom nem volt hozzá. Nem csodálom, hogy felháborította a viselkedésem.

A visszajára fordított bocsánatkérés egyáltalán nem könnyítette meg Jordan helyzetét.

– Időnként előfordul, hogy nem tudok ellenállni a saját ötleteimnek – folytatta a lány. – Nem gondolom végig a következményeket, csak nekilátok, és csinálom.

Ez olyasmi volt, ami Jordan világában sosem fordulhatott elő. Ő mindent gondosan megtervezett és a legapróbb részletekig kidolgozott, mielőtt nekilátott a megvalósításának. Ezért is lepte meg annyira, amit mondani készült.

– Feltétlenül beszélni akartam erről magával.

– Teljesen megértem. Beszélek Marie-vel, hogy küldjön oda egy szakembert, aki lefesti a falat krémfehér színűre. A költségeket természetesen én állom. Magam is megcsinálnám, de pillanatnyilag...

– Nem erről van szó – vágott a szavába a férfi. – Azt mondta, még nem végzett a falfestménnyel. Szeretném, ha befejezné a képet, amikor időt tud szakítani rá. Természetesen a megfelelő díjazásért.

A lány döbbenten meresztette rá a szemét.

– Hát... erre igazán nem számítottam.

Ami azt illeti, maga Jordan is pontosan ugyanezt gondolta.

2. FEJEZET

Ha két nappal ezelőtt valaki azt mondja neki, hogy nemsokára visszatér ebbe a házba, méghozzá azért, hogy befejezze a festményét, biztos, hogy örültnek nézte volna az illetőt. Még most is alig hitte el, hogy tényleg itt áll a szobában, és a megálmodott jelenet utolsó részletét skicceli a falra.

Jordan is itt volt valahol a házban. Érzékelte a jelenlétét, bár fogalma sem volt róla, a hatalmas épület melyik szögletében tartózkodik éppen. Néha elnézett a válla fölött az ajtó felé, talán abban a reményben, hogy egyszer csak újra megjelenik ott a férfi, mint az első alkalommal. Egyelőre azonban nem történt semmi ilyesmi. Tulajdonképpen örülnie kellene, hogy teljes mértékben a munkájának szentelheti magát, mégis hiányérzete volt.

Miről is ábrándozol?

Semmi oka nincs rá, hogy romantikus álmokat kergessen. Különben is, alig ismeri a férfit, hogyan érezhetne iránta bármit is? Az exvőlegényével is csak lassan alakult ki a kapcsolatuk, a szakításuk óta pedig mindössze egy sráccal randizott, aki a szezon végeztével úgy eltűnt, mint szürke szamár a ködben. Annyit ugyan mondott, hogy „majd látjuk egymást”, de Jess azóta sem hallott róla.

Ez is amellet szól, hogy jobb óvatosnak lennie a férfiakkal.

Folyamatosan azt mantrázta magának, hogy csak azért van itt, hogy befejezze a festményét. Már majdnem maga is elhitte, hogy így van, amikor felhangzott a háta mögött a férfi baritonja:

– A várárok hiányzott, most már látom.

– És a felvonóhíd – bólintott a lány.

Le kellett tennie az ecsetet, mert remegni kezdett a kezében. Arra vágyott, hogy a férfi közelebb lépjen hozzá egy-két, de inkább három lépéssel. Mi az, ami ennyire vonzza Jordan Paydanben?

Jess homlokráncolva törte a fejét a rejtélyen.

Arra már rájött, miért nem működtek a korábbi kapcsolatai. Gary, az exvőlegénye igazából nem őt szerette, csak azt a képet, amit a képzeletében kialakított róla. Mellesleg képtelen volt a bocsánatkérésre. Bármit is követelt el, sosem ismerte be, hogy hibázott. Jess pedig csak azért ragaszkodott hozzá, mert a kaotikus gyerekkora után mindennél jobban vágyott a stabilitásra és a biztonságra.

Ezt most már értette, az viszont korántsem volt világos, mit talál olyan vonzónak Jordanben. Azon kívül, hogy a férfi foggal-körömmel védelmezte a hűgát, semmit sem tudott róla.

– Világos. Ha már van várárok, akkor felvonóhídnak is lennie kell.

A férfi most már ott állt mellette, olyan közel, hogy megcsapta az orrát a minden bizonnyal méregdrága after shave-je fás, földes illata.

Jess odafordult a férfihoz. Nem tudta nem észrevenni, hogy a pólója tökéletesen passzol a szeme színéhez, alatta pedig pompásan kidolgozott izmok duzzadnak.

– Megkérdezhetem, miért változtatta meg a véleményét? Úgy értem, a festménnyel kapcsolatban.

– Ó, hát ez egyszerű. Igaza volt, Sonya azonnal beleszeretett a képbe. Annyira lelkesedett érte, hogy nem volt más választásom, mint belátni, hogy tévedtem.

– Nagyon örülök, hogy Sonyának tetszik a festmény. Be kell vallanom, nagyon megkönnyebbültem. Attól féltem, csak azért kért meg a kép befejezésére, hogy valamit jóvátegyen. Tudja, mint a virágcsokorral.

– Nem, nem – nevetett fel a férfi. – Nem azért tartom meg a festményt, mert lelkiismeret-furdalásom van a viselkedésem miatt, hanem mert beláttam, hogy tévedtem. Arról nem is beszélve, hogy Sonya odavan érte. Nagyon boldog lesz, ha megtudja, hogy újabb részletekkel bővült a kép.

– Ezek szerint most nincs itthon?

– Nem, Elise magával vitte bevásárolni.

Elise. Szóval mégiscsak van nő az életében. Hát persze, mi sem természetesebb ennél. Jóképű, sikeres, megnyerő. A Jordanhez hasonló férfiakért kapkodnak a nők.

Mellesleg semmi közöd hozzá!

– Mindenesetre köszönöm, hogy hajlandó volt a kép befejezésére áldozni a szombatját – mondta a férfi.

– Nagyon szívesen – mosolyodott el Jess.

Tényleg nem esett nehezére festéssel tölteni a szabadnapját. Imádta ezt a munkát, és Sonya is a szívéhez nőtt egy pillanat alatt.

– Feltétlenül mesélje majd el, mit szólt a húga a végeredményhez!

– Egészen biztos vagyok benne, hogy odáig lesz érte. Már eddig is imádta a képet, most pedig még izgalmasabbá vált. Egyszerűen tökéletes! Már látom is magam előtt Sonya örömtől ragyogó arcát.

A férfi vonásait meglágyították az arcára kiülő érzelmek.

– Igen, Sonya lelkesedése áterjed a körülötte lévőkre is. Éppen ezért ajánlottam fel neki, hogy vegyen részt a színdarabban. A többiek csak profitálnának a jelenlétéből.

– Jess! – nézett a szemébe a férfi. – Gondolom, tisztában van vele, miért nem akarom, hogy...

– Igen – vágott a szavába a lány. – De talán rá kellene bíznia a döntést a húgára.

Mit művelsz már megint? Nem tudod tartani a szádat?

– Bocsánat, nem akartam kéretlenül tanácsokat osztogatni.

– Ne kérjen bocsánatot! Úgy látom, mindketten hajlamosak vagyunk kimondani dolgokat, amiket talán jobb volna magunkban tartani.

– Lehetséges – bólintott Jess.

A meghitt pillanat elszállt.

– Vár a munka – mondta Jordan. – El kell készülnöm, mire Sonya visszaér, mert Elise-nek ma szabad az estéje.

– Szabad? – csúszott ki a lány száján.

– Mi ebben olyan különös? – húzta el a száját a férfi. – Úgy nézek ki, mint aki halálra dolgoztatja az alkalmazottait?

Szóval alkalmazott...

Jess legszívesebben ugrált volna örömeiben. Elise nem barátnő, nem feleség, hanem a kislány bébiszittere! Így mindjárt más a helyzet.

Egyáltalán nem más! Gondolatban megrázta a fejét. A felbontott jegyessége és a ripsz-ropsz véget érő nyári afférja után igazán nem kellene meggondolatlanul beleugrania egy újabb bizonytalan kimenetelű kalandba. Mert azt azért sejtette, hogy egy olyan férfi, mint Jordan Paydan, könnyen összetörhetné a szívét.

A férfi nem tudta mire vélni a hallgatását, ezért egy idő után elköszönt, és kísértelt a szobából. Jess mosolyogva intett utána.

A hír, hogy Elise nem Jordan partnere, hanem az alkalmazottja, kétségtelenül felvillanyozta.

A laptop kijelzőjén sorjázó számok még sosem tűntek ennyire értelmetlennek.

Jordan idegesen a hajába túrt. Nagyon jól tudta, mi az oka, hogy nem tud koncentrálni. Csak azt nem értette, miért. A gondolatai folyton a gyerekszobában tevékenykedő festőnő körül jártak. Maga előtt látta mosolyra húzódó ajkát, nyílt tekintetét, ecsetet tartó kecses ujjait. A lelkesedést a szemében, amikor a művészetről beszélt.

Minden apró részletre emlékezett a lánnyal kapcsolatban. És folyton ott motoszkált a fejében a gondolat, hogy egyedül vannak a házban.

Visszamehetne hozzá, hogy folytassák a beszélgetést. Hogy egy kicsit jobban megismerjék egymást. De mégis mi értelme lenne?

Különben is, biztosan van barátja. Az olyan nőkért, mint Jessalyn Raffi, bomlanak a férfiak.

Nem mintha Jordannek túl sok tapasztalata lett volna a nők terén. Az eddigi kapcsolatai meglehetősen felszínesek voltak. Abban mégis biztos volt, hogy Jess egészen más, mint az összes

többi nő, akivel eddig találkozott.

Ez persze nem változtat semmin. Pillanatnyilag semmilyen kapcsolat nem fér bele az életébe. Különösen azok után nem, hogy az elmúlt egy évben végig kellett néznie, hogyan csalja meg az apját a fiatal, új felesége.

Ráadásul őt is elhagyta a barátnője, amikor kiderült, hogy neki kell felnevelnie a kishúgát. A barátnője megfogalmazásában ez úgy hangzott, hogy „a nyakába varrtak egy gyereket”.

Jordan még mindig nem tudta megemészteni a történeteket. Fel nem foghatta, hogy reagálhat valaki így egy gyerek kiszolgáltatottságára. Sonya aztán igazán nem tehetett semmiről!

Nagy levegőt vett, igyekezett rendezni a gondolatait. Szó sem lehet semmiféle romantikus kapcsolatról. Még egy művésznővel sem, akinek a lényéből olyan elevenség árad, hogy ő maga is szabadabbnak érzi magát a társaságában. Mintha mindig friss szellő lengedezne a lány közelében. Bárcsak megérinthetné a haját! Bárcsak szájon csókolhatná...

Ez nem lehet igaz!

Jordan a képernyőre meredt, és megpróbált a számokra koncentrálni. Egy órával később feladta a küzdelmet.

Épp kapóra jött, hogy kopogtattak az ajtaján.

Te jó ég! Hogy lehet valaki ennyire varázslatosan szép kendővel a fején és összefestékezett farmeroverallban?

– Bocsánat a zavarásért, csak szerettem volna jelezni, hogy befejeztem a munkát.

Jordan száján majdnem kiszaladt, hogy „milyen kár”. Mint ahogy azt is szívesen megkérdezte volna, mikor láthatja viszont a lányt.

De persze semmi ilyesmit nem mondott.

– Rendben van. Várjon egy percet, hozom a csekk-könyvem.

Jess megfogta a karját, hogy visszatartsa. A férfi beleborzongott az érintésébe.

– Nincs szükség rá – mondta a lány.

– Azt szeretné, ha inkább átutalnám?

– Nem. Egyáltalán nem szeretnék pénzt kérni érte. Örömmel csináltam.

Jordan nem igazán értette, mi történik. Az ő világában senki nem tett semmit ellenszolgáltatás nélkül. Tény, hogy eredetileg nem rendelte meg a falfestményt, de végül ő kérte fel a lányt a befejezésére.

– Komolyan gondolom, Jordan. Sonya öröme tökéletes fizetség a számomra.

– De hát rengeteget dolgozott a képen! Legalább az anyagköltséget hadd fizessem ki.

– Szó sem lehet róla. Az én ötletem volt az egész, és nagyon élveztem a munkát. Maradjunk annyiban, hogy ajándékba szántam Sonyának, és kész.

Jordan bólintott. Bármilyen szokatlan volt is a helyzet a számára, a gondolatai már másutt jártak. Más körülmények között már rég meghívta volna a lányt vacsorára. Vagy megkérte volna, hogy vezesse körbe a városban. Most viszont itt állt tehetetlenül, és fogalma sem volt, hogyan érhetné el, hogy mielőbb viszontlássák egymást.

– Segítsek bepakolni a holmiját az autóba?

– Köszönöm, már elintéztem.

Tétován néztek egymásra, majd mindketten egyszerre szólaltak meg.

– Kitalálok egyedül is – mondta a lány.

– Kikísérem az autóhoz – mondta a férfi.

Jordant rendkívül bosszantotta a saját viselkedése. Sikeres üzletember volt, és remek előadó, több száz ember előtt is gond nélkül tartott prezentációt vagy beszédet, most meg úgy dadogott, mint egy gátlásos gimnazista. Jess zavarba hozta.

Pedig milyen édes, ártatlan szeplők vannak az arcán!

– Khm... Akkor további szép napot kívánok! Nekem még vissza kell mennem dolgozni.

A lány bólintott, sarkon fordult, és elindult a bejárati ajtó felé. Jordan még sokáig nézett utána.

Ez aztán az élet! – húzta el a száját Jess, miközben összekuporodott a kanapén a kedvenc

takarója alatt, hogy megnézzen egy filmet a laptopján.

Nem mintha a szigeten unalmas lett volna az élet. Akadt jó néhány bár, étterem, kávézó, ahol elüthette az időt a barátaival, de mostanában nem volt hozzá kedve. Túlságosan fárasztónak találta az éjszakába nyúló bulizást, aminek mindig az volt a következménye, hogy másnap délben gyűrötten és fejfájósan ébredt. Most nem akart mást, csak egy kis kikapcsolódást. Legfőképpen a Jordan körül forgó gondolatait szeretne volna kikapcsolni.

Csak hogy ebben a pillanatban hívás érkezett a mobiljára, a kijelzőn pedig megjelent a férfi neve. Ez aztán a nehezítő körülmény!

Mély lélegzetet vett, és próbált a lehető legnyugodtabb hangon megszólalni:

– Halló, tessék.

– Remélem, nem hívom rosszkor.

Jess végignézett magán. Melegítőnadrág, kinyúlt póló a vacsorára elpusztított csokis-mentolos fagyalt maradványaival.

– Nem, nincs semmi halaszthatatlan dolgom. Miről van szó?

– Találkozhatnánk valamikor? Sonya nem úgy reagált a képre, mint ahogy vártam.

A lány arcából kifutott a vér. *Jaj, ne!* Lázasan törte a fejét, mit ronthatott el. Lehet, hogy inkább zöldre kellett volna festenie a sárkányt?

Hogy is gondolhatta, hogy Jordan valami más miatt hívja?

– Miért, mit mondott Sonya?

– Azt, hogy még életében nem látott ilyen szépet. És ragaszkodik hozzá, hogy személyesen mondjon köszönetet a festményért. Volna kedve átjönni hozzánk vacsorára?

Jessnek nem jött ki hang a torkán. Iszonyúan megkönnyebbült, ugyanakkor egyre hevesebben vert a szíve.

– Vacsorára?

– Persze ha most nem alkalmas...

– De, alkalmas. Nem terveztem mára semmi különöset. Még nem is vacsoráztam, eltekintve egy kis csokis-mentolos fagyalttól, ami nem igazán tekinthető rendes vacsorának, tudom. Csak hát az embernek néha szüksége van egy kis kihágásra... Amúgy is éppen útba esett a *Bimby's*. Ismeri? Nem csak a város, az egész Atlanti-óceán partvidékének legjobb fagyizója! Még minigolfpályájuk és állatsimogatójuk is van, és...

Jess hirtelen elhallgatott. Te jó ég, mit fecseg itt összevissza!

A férfi felnevetett a vonal másik végén.

– Köszönöm a tippet, mindenképpen ki fogjuk próbálni. De ma estére grillezést terveztünk. Sonya már készíti is a salátát. Mire ideér, mindennel elkészülünk.

Jess habozott. Nem kellene elfogadnia a meghívást. Legjobb lenne, ha soha többé nem találkozna Jordan Paydannel.

– Ilyen kedves invitálásnak nem lehet ellenállni – hallotta a saját hangját.

– Szuper! Sonya nagyon fog örülni.

Ő is nagyon örült, hogy találkozhat a kislánnyal. A bátyja csak járulékos elem.

– Még valamit, Jess!

– Igen?

– Hozza magával a fagyit, ha maradt belőle. Imádom a mentás-csokisat!

Jordan letette a telefont, és kifújta a levegőt.

Megtörtént. Meghívta a lányt vacsorára.

Sonya majd kiugrott a bőréből örömeiben, amikor meglátta az elkészült festményt. Már ezért is megérte. Ő javasolta a kislánynak, hogy hívják meg Jess-t vacsorára, Sonya pedig természetesen lelkesedett az ötletért.

Most már nincs visszaút.

Ő maga is izgatottan várta a viszontlátást. Hármában töltik az estét, az egyik első estéjüket az új házban.

Elégedetten rakosgatta a nyársakat a kőből épült grillezőre, majd szétnézett maga körül. Egészen más színben tűnt föl előtte a birtok. Természetesen eddig is szépnek látta, különben nem vásárolta volna meg. Most azonban egészen otthonosan érezte itt magát. A grillező a terasz és a kert határán állt. A kert ékköve a hatalmas, türkizszínű medence volt, amelyben két szökőkút is működött. A medencétől kövezett út vezetett a duplaszárnyú konyhaajtóig. Elise valamivel távolabb lakott, az egyik melléképületben, amely innen alig látszott.

Most először jutott eszébe, milyen lehet mindez női szemmel. Egészen pontosan Jess szemével. Vajon szívesen lakna egy ilyen helyen?

Már behűtötte a frascatit, amit délután a helyi borszaküzletben vásárolt. Csaknem egy órát töltött a boltban, mert nem tudta eldönteni, mi illene a legjobban Jesshez.

Végigszántott a haján az ujjával, és megcsóválta a fejét. El akarja bűvölni a lányt, ez nem is kérdés. Még sosem érzett késztetést arra, hogy elbűvöljön valakit.

Töprengésének az vetett véget, hogy a háta mögött felcsendült a lány kedves hangja:

– Hm, micsoda finom illatok! Remélem, nem baj, hogy Sonya beengedett.

– Persze hogy nem! Kérem, foglaljon helyet. Mindjárt kész az étel.

– Köszönöm a meghívást. Bevallom, sosem hittem volna, hogy egyszer itt fogok vacsorázni, ezen a birtokon.

– Ezek szerint ismeri a házat?

– Mindenki ismeri a szigeten. A Tallard családé volt, akik tavaly kivándoroltak Panamába. Kíváncsian vártuk, ki lesz az új lakója.

– Rejtély megoldva – vigyorodott el a férfi. Ezek szerint sikerült lenyűgöznie a lányt a házzal, csak éppen nem úgy, ahogy gondolta.

– A terasz és a szökőkút már a maga műve – jegyezte meg Jess, miután körülnézett.

– Átalakítottam néhány dolgot, igen.

– Nagyon szép lett.

Jordan mája hízott a dicsérettől, de szemérmesen elfordult, hogy minden figyelmét a vacsorának szentelje.

– Úgy látom, el is készült a saslik.

Egy órával később mindhárman jóllakottan dőltek hátra a székükben.

– Köszönöm, ez nagyon finom volt – mondta Jess, miközben a hasát simogató kislányra hunyorgott.

Amikor Sonya felugrott, és elszaladt a kertbe játszani, a lány Jordanhez fordult.

– Clarától hallottam, hogy New Yorkból költöztek ide. Elég nagy kontraszt lehet ez a kis sziget a Nagy Alma után.

– Tényleg az. De meg vagyok győződve róla, hogy Sonya szempontjából ez volt a lehető legjobb döntés. Már korábban meg kellett volna hoznom.

– Elárulja, miért maga neveli a hűgát? Természetesen megértem, ha nem szívesen beszél róla.

Jordan egy pillanatig habozott. Tényleg nem szívesen beszélt a családi ügyeiről, különösen azok után, ahogy a bulvársajtó reagált a történetekre. De Jessnek el akarta mondani.

– Anyám megbetegedett, amikor tizenkét éves voltam, és néhány hónap múlva meghalt.

A gyász még mindig ott remegett a férfi hangjában. Jess legszívesebben megfogta volna a kezét, hogy biztosítsa az együttérzéséről.

– Igen, hallottam róla. Az édesanyja helyi hírességnek számított. Keresett modell lett, aztán hozzáment egy sikeres üzletemberhez. Nem sok lány csinál ekkora karriert a szigeten.

– Igazi álmoházasság volt, szó szerint: míg a halál el nem választotta őket – bólintott Jordan. – Apám soha többé nem lett a régi, mintha benne is meghalt volna valami. Azt hitte, az lesz a legjobb, ha folytatom a napi rutint, ezért visszaküldött az internátusba. Pedig én sokkal szívesebben maradtam volna mellette. Annyira magányosnak tűnt! Tíz év múlva aztán újra megnősült, de az új felesége semmilyen tekintetben nem hasonlított anyámra. Az egyetlen közös pont az volt, hogy ő is modellként dolgozott. Egy jótékonysági esten ismerkedtek meg. Összeházasodtak, aztán megszületett Sonya, de az anyja egyáltalán nem törődött vele. Élte tovább a megszokott életét,

ide-oda utazgatott a világban, Sonyát pedig apámra és az egymást váltó dadusokra bízta. Meg vagyok győződve róla, hogy csak azért szült gyereket, hogy magához kösse apámat.

Jordan tartott egy lélegzetvételnyi szünetet, mielőtt folytatta.

– Néhány évvel ezelőtt aztán apám is megbetegedett. Sonya még csak hároméves volt akkoriban. Apám sokáig küzdött a betegség ellen, de fél évvel ezelőtt fel kellett adnia. A felesége egyetlenegyszer látogatta meg a kórházban, akkor is csak néhány percre, aztán repült tovább a soron következő partira. Én végig apámmal voltam az utolsó napokban.

A férfi megköszöri a torkát. Jess együttérzően bólintott.

– Ez volt az apja utolsó kívánsága, igaz? Hogy maga vigyázzon Sonyára.

– Ott a pont, hölgyem – próbált viccelődni Jordan, de a hangja tele volt fájdalommal.

Mindketten a kislányt nézték, aki mesekönyvvvel a kezében kucorgott az egyik napozóágyon a medence mellett.

– Az anyja meg sem próbált küzdeni a felügyeleti jogért. Amint megkapta a neki járó részt apám vagyonából, teljesen felszívódott. Arra sem vette a fáradságot, hogy megjelenjen a hagyatéki tárgyaláson.

Jess hitetlenkedve rázta a fejét, ugyanakkor egyre jobban csodálta férfit. Vajon hányan tartották volna be az apjuknak tett ígéretüket? Jordannek viszont eszébe sem jutott meghátrálni a kihívás előtt. Képes volt felborítani az életét a kishúga miatt, és ide költözni New Yorkból, az isten háta mögé.

– Elég a múltidézésből mára – ugrott fel Jordan a székéből. – Úgy hallottam, hozott nekünk a világklasszis fagyaltjából.

Jess meg tudta érteni, hogy nem akart tovább a nehézségekről beszélni.

Vajon hogy alakult volna az élete, ha annak idején őt is magához veszi egy olyan felelősségteljes ember, mint Jordan? Ha nem azzal telt volna a gyerekkora, hogy egyik nevelőszülőttől a másikhoz kerül?

Ő sem akart ezen töprengeni. A lényeg az, hogy ma már van saját otthona, még ha néha magányosnak is érzi magát benne.

A fagyí hírére Sonya vidáman ugrándozva csatlakozott hozzájuk. A fagyaltos dobozoknak azonban nyoma sem volt a fagyasztóban. Jess a konyhapultra nézett, majd elkeseredetten felkiáltott:

– Teljesen kiment a fejemből! Gondoltam, gyorsan kimegyek köszönni, aztán majd elpakolom a fagyit. Hát, ez lett belőle. Ne haragudj, Sonya – guggolt le a kislány elé, akinek arcáról lerítt a csalódottság. – Ígérem, jóváteszem a hibámat.

– Szó sincs róla – guggolt le hozzájuk Jordan is. – Maga a vendégünk, nekünk kell gondoskodnunk a desszerttől. – Képzeld, Sonya – fordult oda a húgához a jelnyelvet használva –, Jess azt mesélte, hogy van itt a szigeten egy szuper fagyizó. Mi lenne, ha kipróbálnánk?

A kislány hevesen bólogatott, mire a bátyja felkapta, és a magasba emelte.

– Akkor gyerünk!

Jess boldogan követte őket. Örült, hogy a férfi gyorsan megoldotta a helyzetet, és szívmengetőnek találta, hogy ilyen gyengéden gondoskodik a húgáról.

Minél tovább nézte őket, annál inkább tudatosult benne, hogy ezt a képet soha többé nem akarja elfelejteni.

Kígyózott a sor a fagyaltozó előtt.

– Ez semmi ahhoz képest, hogy szombat este van – jelentette ki Jess. – Legtöbbször a parkolóig ér a sor.

– Van rá esély, hogy éjfélig sorra kerülünk? – viccelődött a férfi.

Valójában az sem zavarta volna, ha az egész éjszakát itt töltik. Valószínűleg sosem tudná megenni a lány társaságát.

A józan esze azonban higgadtságra intette.

Ne lovald bele magad! Jess teljesen más életet él, semmi olyat nem tudsz nyújtani neki, amire

szüksége van.

– Csak semmi pánik! – nevetett a lány. – Nagyon profi a kiszolgálás, hipp-hopp hozzájutunk a fagyinkhoz.

Jessnek igaza volt, viszonylag hamar sorra kerültek. Leültek az egyik asztalkához, és élvezettel nyalták a finomságot. Sonya, aki a ház specialitását választotta, ki sem látszott a hatalmas kehely mögül.

– Eddig elég jó idegenvezetőnek bizonyult – fordult oda Jordan Jesshez.

– Köszönöm – nevetett a lány. – Bár gyanítom, hogy nélkülem is elég hamar felfedezték volna ezt a helyet. Nagyjából nekem is ide vezetett az első utam, amikor ideköltöztem.

– Mióta lakik a szigeten?

– Lassan három éve. Az egyetemi szobatársam innen származott. A nyári szünetekben többször is meghívott magához, és a diplomaosztó után is náluk vendégeskedtem. Eredetileg csak pár hónapig akartam maradni, az volt a tervem, hogy Bostonban folytatom a tanulmányaimat. De két szemeszter után rá kellett jönnöm, hogy tévedtem. Valójában már megtaláltam a hivatásomat.

– Itt, a szigeten?

– Pontosan. Csak azt sajnálom, hogy Kelly közben elköltözött a nyugati partra, ott él a férjével, és már a második babáját várja.

– Úgy látom, nagyon hiányzik magának.

– Igen. A szülei azóta is minden vasárnap meghívnak magukhoz ebédre. Bármikor beugorhatok hozzájuk, mindig szívesen látnak. Nagyon kedves emberek.

Jordan érezte, hogy nem teljesen kerek a történet. Van valami, amiről a lány nem beszél. De nem akarta erőltetni. Nagyon remélte, hogy eljön majd az idő, amikor Jess megnyílik előtte.

Sonyával madarat lehetett volna fogatni. Jót tett neki ez a kis kiruccanás. Mint ahogy Jess társasága is jó hatással volt rá. A két lány remekül megértette egymást.

Úgy látszik, tényleg megtalálta a tökéletes helyet a húga számára, gondolta Jordan. Bár az is igaz, hogy nem a hely volt itt a legtökéletesebb.

– Mi ez a zaj? – nézett szét Jordan, amikor kiléptek a fagylaltozóból.

– Melyikre gondol a sok közül? – kérdezett vissza Jess.

Valóban, a téren akkora volt a nyüzsgés, hogy alig hallották egymás szavát.

– Ez a folyamatos zúgás a háttérben.

– Á, tudom már! – bólintott a lány. – Jöjjön, megmutatom.

Sonya már oda is ugrott Jess mellé, készen állt az újabb kalandra. Jordan mosolyogva követte a példáját.

Átmentek a tér másik oldalára, ahol hatalmas park terült el ősfákkal, bokrokkal, a közepén mesterséges tóval. Sonya tapsikolt örömeiben, amikor meglátta a vízi dodzsemezőket. Ezt a zajt hallotta Jordan fagylaltozás közben: ahogy a felfújható járművek nagy puffanással folyamatosan egymáshoz csapódtak. Gyerekek és felnőttek egyaránt nagy élvezettel ütköztek egymásnak, és közben mindent elkövettek, hogy jó alaposan lefröcsköljék a másik csónak utasait.

– Olyan ez a sziget, mint egy óriási vidámpark – jelentette ki Jordan.

Hihetetlenül jó érzés volt boldognak látni a hűgát! Nem is volt kérdés, mi lesz az este következő attrakciója.

– Érez magában elég bátorságot egy kis hajókázáshoz? – incselkedett a férfival Jess.

– Tekintsem ezt kihívásnak?

– De még mennyire!

– Ahogy óhajtja, *mylady!* – hajolt meg Jordan a lány előtt egy barokkos kézmozdulattal. – De figyelmeztetem, hogy vén tengeri medvével van dolga.

– Hm – ment bele a játékba Jess. – Annyira vénnek azért mégsem gondolnám.

– Pedig már jó néhány éve szelem a habokat a hajómmal.

– Hah! Akkor bizony el kell hogy keserítsem, jó uram! Mi itt a szigeten egészen másféle

hajókhoz vagyunk szokva. Ami engem illet, az elmúlt három évben világbajnok vízi dodzsemezővé képeztem ki magam, több vitrint meg lehetne tölteni az elnyert kupáimmal. Esélye sincs ellenem.

– Nem tud megfélemlíteni, *mylady*.

– Ahogy gondolja, uram. Én megadtam a lehetőséget a visszavonulásra. Magára vessen, ha csúfos kudarcot fog vallani!

Sonya élvezettel követte a szóváltást, láthatólag sikerült megértenie a lényegét.

Jordan beteretle a lányokat a sorba, ami legalább olyan hosszú volt, mint a fagyalmozó előtt. Amikor sorra kerültek, beemelte Sonyát az egyik csónakba, majd maga is be akart szállni mellé, ám a kislány határozottan megrázta a fejét, és Jessre mutatott.

A férfi ugyan meglepődött, de tökéletesen meg tudta érteni a hűgát. Jess érzékeny, életvidám ember volt, aki remekül bánt a gyerekekkel. Jordant mégis megrémítette, hogy Sonya ilyen hamar a szívébe zárta. Annyi minden ment már keresztül a hűga, ki tudja, hogy fogadna egy újabb változást az életében...

A vízi csata a végkimerülésig tartott, és nehéz lett volna győztest hirdetni a végén. Egy biztos: mindhárman csuromvizesen kászálódtak ki a csónakjukból.

Sonya alig tudta abbahagyni a nevetést, annyira élvezte a játékot. Jordan azon gondolkodott, látta-e valaha is ennyire boldognak és felszabadultnak a kislányt. Amikor aztán a tekintete a hűgáról Jessre vándorolt, a gondolatai egészen más irányt vettek. A lányra rátapadt a nedves ruha, amitől a teste minden apró részlete kivehetővé vált. Hosszú hajából kicsavarta a vizet, aztán megrázta a fejét.

Mit nem adna érte, ha megérinthetné!

– Szerencse, hogy még mindig ilyen meleg van – jegyezte meg Jess nevetve.

– Nem is értem, miért nem árulnak itt törölközőket. Egy vagyont kereshetnének vele!

– Nem is rossz ötlet, lehet, hogy belevágok. Megelégszik tíz százalékkal a...? Hoppá, most jut eszembe, hogy ilyen vizesen nem ülhetünk be az autójába. Még csak az kéne, hogy tönkretegyük azokat a méregdrága üléseket.

– Ugyan, nem lesz semmi bajuk – legyintett Jordan.

A hűga boldogsága és Jess végtelenül kellemes társasága bármennyit megért neki.

– Azért én mégis jobban érezném magam, ha megvárnánk, amíg megszáradunk.

Jordannek nem volt ellenvetése. Minél tovább tart ez az este, annál jobb. Nemcsak arra nem emlékezett, mikor látta Sonyát ennyire vidámnak, de arra sem, hogy ő mikor érezte magát ilyen jól utoljára.

Úgy döntöttek, hogy sétálnak még egy kicsit. Jess biztos volt benne, hogy előbb-utóbb összefutnak egy ismerőssel. Az utcák még mindig tele voltak emberekkel, a helyiek szívesen töltötték a szombat estéjüket a szabadban. Így aztán egyáltalán nem csodálkozott, amikor hátulról rákiáltott valaki:

– Jess! Tudtam, hogy te vagy az!

– Szia, Clara!

A közösségi ház vezetője egy apró fiúcskával a karján lépett oda hozzájuk.

– Látom, vízi dodzsemeztetek – jegyezte meg az asszony, miután végignézett mindhármukon.

– Gondolom, emlékszel még Jordanre és Sonyára – mutatott a kísézőire Jess.

– Hát persze. Szia, Sonya! Jól szórakoztál? – fordult oda Clara a kislányhoz, majd rámutatott egy táblára.

– Épp azt terveztük Teddyvel, hogy bemegyünk az állatsimogatóba. A többi unokám is csatlakozik hozzánk. Van kedved velünk jönni?

Sonya a bátyjára nézett, vajon engedélyezi-e az újabb kalandot. Kérlelő tekintetét elnézve Jordannek nemigen volt más választása.

Clara elindult az állatkert felé a két gyerekkel, ők pedig magukra maradtak.

– A köntörfalazás nem az erőssége – jegyezte meg a férfi, miközben a távolodó alakokat figyelte.

– Tényleg nem – bólintott Jess mosolyogva.